

Но чудна болестъ започнала да мори хората. Влѣзла болестъта и въ двореца и погубила малката царкиня, дъщерята на царицата. А скоро умрѣлъ и самиятъ царъ.

А дошло и друго зло: Настѣпилъ страшенъ сухъ студъ. Не паднала ни една снѣжинка върху хубавитѣ по-сѣви. Гладъ заплашвалъ всички.

Въ това време Галенка лежала болна въ колибата.

А тамъ, далече отъ нея, въ затвора се чувало само едно тихо: „Га, га, га!“ — първата сричка отъ името на Галенка. Повече не можели да изговорятъ изгубенитѣ отъ плачъ гласове. Тия малки мъченици имали само едно желание: да видятъ Галенка и тогава да умратъ.

Една сутринъ въ двореца били смутени Намѣрили затвора празенъ. Нѣкои отъ пазачитѣ видѣли предъ зори да излизатъ изъ малкитѣ прозорчега на затвора една следъ друга черни птички съ гракъ „га, га, га!“

Цѣлиятъ народъ научилъ новината: Другарчетата на Галенка станали птички и се освободили отъ мъжитѣ въ затвора.

Хората се опомнили. Нахлули бързо въ двореца. Хванали жестоката царица и нейнитѣ царедворци. Изпждили ги въ горитѣ. Пратили веднага на острова да доведатъ Галенка и я помолятъ да имъ стане царица.

Намѣрили Галенка болна и край нея били чернитѣ птички, нейнитѣ другарки. Милвала ги тя, цѣлувала ги.

Върнали се всички въ двореца. И чернитѣ птички долетѣли тамъ.

Галенка оздравѣла. Не се минало много, навжсилъ се Балканътъ. Зарадвала се Галенка. Излѣзла тя вънъ, заобиколена отъ чернитѣ птички.

— Мили дружки, — казала имъ тя, — снѣгътъ иде! Идете го посрещнете и го доведете!

Литнали чернитѣ птички, загракали „га, га, га.“ и полетѣли къмъ Балкана, да доведатъ снѣга.

Отъ тогава и до днесъ тѣ винаги довеждатъ снѣга.

Владимиръ Малчевъ